

- ewentualnie, dowody, na które powołała się Komisja, nie mają mocy dowodowej by wykazać w sposób wymagany prawem, że czaty dotyczące wymiany informacji stanowią porozumienie lub praktykę uzgodnioną w rozumieniu art. 101 TFUE.
2. Zarzut drugi, dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i nie uzasadniła w wystarczającym stopniu swego twierdzenia, że czaty dotyczące wymiany informacji – rozpatrywane oddzielnie lub jako część zarzucanego jednolitego i ciągłego naruszenia obejmującego inne zarzucane zachowania, za które CS nie ponosi odpowiedzialności – miały na celu ograniczenie lub zakłócenie konkurencji. W szczególności:
- Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej zgodnie z art. 101 TFUE ciężaru dowodu, że czaty dotyczące wymiany informacji ograniczają konkurencję ze względu na swój cel;
 - Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że uzasadnione wyjaśnienie zachowania i skutki prokonkurencyjne nie mają znaczenia w świetle art. 101 ust. 1 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i nie uzasadniła w wystarczającym stopniu zastosowania pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia. W szczególności:
- Komisja nie wykazała i nie uzasadniła w wystarczający sposób, że istniał ogólny plan zmierzający do osiągnięcia wspólnego celu, do którego CS zamierzała się przyczynić lub o którym wiedziała lub mogła go przewidzieć;
 - Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że porozumienie stanowi element zarzucanego jednolitego i ciągłego naruszenia.
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, zasady proporcjonalności i równego traktowania oraz obowiązek uzasadnienia. W szczególności:
- Komisja przyjęła wskaźnik wartości sprzedaży, który znacznie i arbitralnie zawyża wartość sprzedaży CS, a tym samym gospodarcze znaczenie zarzucanego naruszenia, odbiegając od pojęcia „wartości sprzedaży” zawartego w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien;
 - obniżenie grzywiny zastosowane wobec CS z tytułu okoliczności łagodzących jest nieproporcjonalnie niskie i nie uwzględnia innych okoliczności łagodzących;
 - grzywna nałożona na CS jest znacznie zawyżona w stosunku do wagi zarzucanego naruszenia;
 - grzywna nałożona na CS narusza zasadę równego traktowania;
 - Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, aby Sąd mógł ocenić proporcjonalność obliczenia grzywiny nałożonej na CS w porównaniu z grzywną nałożoną na strony postępowania, które zawarły ugodę.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji i prawo CS do obrony wskutek braku przeprowadzenia starannego i bezstronnego dochodzenia.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2022 r. – Homy Casa/EUIPO – Albatros International (Krzesła)

(Sprawa T-89/22)

(2022/C 148/53)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Homy Casa Ltd (Kanton, Chiny) (przedstawiciel: adwokat J. Vogtmeier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Albatros International GmbH (Nerdlen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy (Krzesła) – wzór wspólnotowy nr 2745 554–0002

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 listopada 2021 r. w sprawie R 837/2020-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania poniesionymi w postępowaniu odwoławczym.

Podniesione zarzuty

- Błędne zastosowanie i błędna wykładnia art. 25 ust. 1 lit. b) w związku z art. 4, 5, 6 i 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2022 r. – Kande Mupompa/Rada

(Sprawa T-90/22)

(2022/C 148/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alex Kande Mupompa (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r.⁽¹⁾ w zakresie, w jakim pozostawia ona nazwisko skarżącego w pozycji 7 załącznika do tej decyzji;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/2177 z dnia 9 grudnia 2021 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim pozostawia ono nazwisko skarżącego w pozycji 7 załącznika I do tego rozporządzenia;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do obrony. W ramach tego zarzutu skarżący podnosi kilka zarzutów szczegółowych dotyczących naruszenia jego praw w trakcie procedur, które zakończyły się przyjęciem i przedłużeniem przez Radę środków ograniczających wobec niego, a w szczególności naruszenie jego prawa do bycia wysłuchanym w możliwych do zaakceptowania warunkach.